

Vertaling

Conclusie

van Eerste Advocaat-Generaal, C. Wampach,
in de zaak B 95/1 - F. POLLEFEYS tegen
BENELUX ECONOMISCHE UNIE

Ten aanzien van de procedure

Bij brief van 17 juni 1994, welke aan de Voorzitter van de Ministeriële Werkgroep voor Administratieve Zaken alsmede aan de Secretaris-Generaal van de Benelux Economische Unie was gericht, heeft de heer F. Pollefeys in zijn hoedanigheid van ambtenaar bij het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie, intern beroep ingesteld tegen de beschikking M/adm (94) 2 van 16 mei 1994 van de Ministeriële Werkgroep voor Administratieve Zaken van de Benelux Economische Unie inzake reis- en verblijfkosten ten laste van de begroting van de instellingen van de Benelux Economische Unie, voor zover in die beschikking de uitbetaling van een hotelvergoeding voor de nacht vóór een vergadering is beperkt tot de gevallen waarin de vergadering aanvangt vóór 10 uur (i.p.v. vóór 10.30 u., zoals in het vorige reglement stond). In het kader van zijn beroep verzoekt de heer F. Pollefeys de voormalige regeling te herstellen.

De Raadgevende Commissie als bedoeld in artikel 8, lid 1, van het Aanvullend Protocol bij het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie, ondertekend te 's-Gravenhage op 29 april 1969, waarbij dat beroep op regelmatige wijze aanhangig was gemaakt, heeft op 28 november 1994 het advies uitgebracht, waarin in genoemd artikel is voorzien. In dat advies verklaarde de Raadgevende Commissie het intern beroep van de heer F. Pollefeys ontvankelijk maar niet gegrond.

Het advies van de Raadgevende Commissie is de heer F. Pollefeys ter hand gesteld op 1 december 1994 en de Secretaris-Generaal van de Benelux Economische Unie deelde hem bij brief van 11 januari 1995, die betrokkene op 12 januari 1995 werd overhandigd, mede dat het College van Secretarissen-Generaal zich bij voornoemd advies van de Raadgevende Commissie aansloot.

Bij verzoekschrift van 10 maart 1995 heeft de heer F. Pollefeys voor het Benelux-Gerechtshof, Kamer "Ambtenarenrechtspraak", beroep ingesteld tegen de beschikking M/adm (94) 2 van 16 mei 1994.

Hij verzoekt de voormalige regeling te herstellen, waarbij de hotelvergoeding voor de nacht vóór een vergadering wordt toegekend wanneer de vergadering vóór 10.30 u. aanvangt en eist voor alle externe vergaderingen waarbij de administratieve standplaats is verlaten vóór 8.00 uur "de terugbetaling van de gedane logieskosten tot een maximum van 3500 F of 191 f dan wel een morele schadevergoeding van 1000 F".

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Het administratiefrechterlijk beroep is regelmatig in de vorm en is ingesteld binnen de termijn als bedoeld in het Aanvullend Protocol van 29 april 1969, welk beroep onder meer openstaat voor de in artikel 3b bedoelde personen, zoals verzoeker.

Het administratiefrechterlijk beroep mag echter geen vordering inhouden die verschilt van die welke het voorwerp van het intern beroep uitmaakte, noch een ruimere strekking hebben. Dit volgt uit artikel 7 van het Protocol, op grond waarvan het administratiefrechterlijk beroep slechts ontvankelijk is indien de aangevallen beslissing na een voorafgaand intern beroep is genomen (zie arrest van het Benelux-Gerechtshof, Kamer "Ambtenarenrechtspraak", van 20 december 1993 in de zaak B 92/1 - Vlamynck tegen Benelux Economische Unie).

In zijn intern beroep vorderde verzoeker uitsluitend het herstel van de voormalige regeling ; hij diende geen vordering tot vergoeding in en hij vorderde bovenal geen wijziging van de aangevochten beschikking in die zin dat voor toekenning van de hotelvergoeding rekening zou worden gehouden met het vertrek van de administratieve standplaats vóór 8 uur.

Het administratiefrechterlijk beroep is dus niet ontvankelijk voor zover het die vordering inhoudt die verschilt van die welke het voorwerp van het intern beroep uitmaakte en voor zover het een ruimere strekking heeft. Het is derhalve uitsluitend ontvankelijk voor zover het strekt tot herstel van de voormalige regeling inzake terugbetaling van hotelkosten.

Ten aanzien van het verzoek om voorlegging van stukken

Verzoeker vraagt om voorlegging van de lijst van alle personeelsleden onder opgave van alle vergaderingen waarvoor in de jongste drie jaar niet-reglementaire overnachtingskosten zijn terugbetaald.

Dat verzoek om voorlegging dient te worden afgewezen, daar deze voor de beoordeling van de ter staving van het beroep aangevoerde middelen niet nodig is en geen verband houdt met de rechtspositie van verzoeker zoals die in het kader van het beroep is bepaald.

Ten aanzien van de gegrondheid van het beroep

Blijkens artikel 35 § 3 van het op 3 februari 1958 te 's-Gravenhage ondertekende Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie stelt het Comité van Ministers het personeelsstatuut, de personeelsformatie, de schalen van de salarissen, pensionen en toelagen, alsmede de andere arbeidsvoorwaarden vast op voorstel van de Secretaris-Generaal en na advies van de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling.

Het Comité van Ministers kan die bevoegdheden overdragen en de bevoegdheid inzake evengenoemd artikel 35 § 3 is bij beschikking M (60) 4 van 3 november 1960 metterdaad aan de Ministeriële Werkgroep voor Administratieve Zaken toegekend.

De aan de Ministeriële Werkgroep overgedragen bevoegdheid is een eigen en zelfstandige bevoegdheid ; hoewel voorstellen van de Secretaris-Generaal aan die Werkgroep moeten worden voorgelegd en deze laatste het advies van de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling moet inwinnen, behoudt die Werkgroep echter het recht haar eigen beslissing te nemen en is deze niet verplicht de voorstellen van de Secretaris-Generaal of het advies van de Raad van de Economische Unie in beperkte samenstelling te volgen. Met name is die Werkgroep geenszins gebonden door afspraken die tussen de Secretaris-Generaal en het Personeelscomité zouden zijn gemaakt, nu zodanige afspraken - althans in rechte - niet tegenover haar geldend kunnen worden gemaakt.

Daaruit volgt dat de heer F. Pollefeys uit het enkele feit dat tussen de Secretaris-Generaal en het Personeelscomité gemaakte afspraken door de Ministeriële Werkgroep voor Administratieve Zaken niet in acht zijn genomen, niet kan besluiten tot schending van het gewettigd vertrouwen, het gelijkheidsbeginsel, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het geschreven recht en de algemene rechtsbeginselen. Anderszins besluiten zou erop neerkomen dat de bevoegdheden van de Ministeriële Werkgroep voor Administratieve Zaken worden beperkt en van de instemming van het Personeelscomité afhankelijk worden gesteld.

Een nieuwe reglementering ter zake door de Ministeriële Werkgroep voor Administratieve Zaken heeft in principe onmiddellijk gevolg en moet zonder onderscheid alle situaties regelen, waarvoor deze is uitgevaardigd. Deze regeling geldt dus, vanaf de dag van toepassing ervan, doch zonder terugwerkende kracht, voor de vastgestelde situaties zonder dat van schending van verworven rechten sprake kan zijn.

Rest mij nog de voornaamste grief van de heer F. Pollefeys tegen de betwiste beschikking te onderzoeken : het niet in acht nemen van artikel 36, lid 2, van het Statuut van de beampten van het Secretariaat-Generaal, op grond waarvan de Secretaris-Generaal, wanneer hij het advies van het Personeelscomité niet overneemt, dat advies bij zijn eigen voorstel moet voegen. Blijkbaar is een dergelijk advies niet bij de voorstellen van de Secretaris-Generaal gevoegd.

Mijns inziens is die grief op grond van de volgende twee overwegingen niet gegrond

:

1) Als de Secretaris-Generaal inderdaad in bepaalde omstandigheden verplicht is het advies van het Personeelscomité bij zijn eigen voorstel te voegen telkens als hij dat advies niet overneemt, dan is die verplichting slechts aannemelijk als het gaat om voorstellen die rechtstreeks verband houden met de toepassing en de wijziging van het personeelsstatuut en zijn bijlagen ; die verplichting bestaat echter niet met betrekking tot voorstellen die verband houden met de arbeidsvoorwaarden van de personeelsleden. Het vaststellen van de arbeidsvoorwaarden, zelfs indien het desbetreffende voorstel consequenties voor de terugbetaling van hotelkosten kan hebben, resorteert onder

de beheersbevoegdheden van de Secretaris-Generaal en valt niet te beschouwen als een wijziging van het personeelsstatuut en zijn bijlagen. In dit verband merk ik nog op dat de in artikel 35 § 3 van het Unieverdrag vervatte termen "alsmede de andere arbeidsvoorwaarden" niet in artikel 36 van het personeelsstatuut werden overgenomen.

2) Ten aanzien van het geschilpunt in dit beroep was door de Secretaris-Generaal geen wijziging voorgesteld ; zoals met het Personeelscomité was afgesproken, had hij voor een status-quo gepleit. Het voorstel om hotelkosten niet meer terug te betalen voor vergaderingen op kortere afstand die niet vóór 10 uur aanvangen, was afkomstig van de Commissarissen die met het toezicht op de uitvoering van de begroting van de instellingen van de Unie zijn belast en die van mening waren dat dit voorstel als compensatie voor de verhoogde hotelvergoeding gold (zie nota aan het Personeelscomité van 17 februari 1994). Aangezien de Secretaris-Generaal in die omstandigheden geen met het advies van het Personeelscomité strijdige voorstellen had gedaan, hoefde hij dat advies niet bij zijn eigen voorstellen te voegen.

Conclusie

Voor zover het beroep ontvankelijk is, is het niet gegrond.

Luxemburg, 30 september 1995